

Οικουμενικός Πατριάρχης: Για την Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία αποτελεί διαχρονικό ενδιαφέρον η ποιμαντική ευαισθησία και μέριμνα υπέρ της οικουμένης

/ [Πεμπτουσία](#)

Μήνυμα προς την Ι. Μονή Βατοπαιδίου για τον εορτασμό της επετείου των πεντακοσίων ετών από την αποστολή του Οσίου Μαξίμου του «Γραικού», αδελφού της Μονής, στην Εκκλησία της Ρωσίας

Στην άρρηκτη πνευματική και κανονική σύνδεση του Αγιορείτικου Μοναχισμού με το Σεπτό Κέντρο της Ορθοδοξίας και στη διαχρονική ποιμαντική μέριμνα του Οικουμενικού Θρόνου «*υπέρ της οικουμένης, υπέρ της αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας*», αναφέρεται ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, σε Γράμμα που απέστειλε προς τον Καθηγούμενο Αρχιμανδρίτη Εφραίμ και την Αδελφότητα της Ιεράς Βασιλικής, Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής του Βατοπαιδίου, με το οποίο επευλογεί και συμμετέχει στον εορτασμό της επετείου των πεντακοσίων ετών από την αποστολή του αδελφού της Μονής, Οσίου Μαξίμου του «Γραικού», «*εις την ομόδοξον και θυγατέρα-αδελφήν Εκκλησίαν εν Ρωσία, όπως επιστηρίξη και ενισχύση πνευματικώς τους αδελφούς εκείσε*

».

Συγκεκριμένα, στο Μήνυμά του, το οποίο μετέφερε ο εκπρόσωπός του Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας Παύλος, ο Παναγιώτατος επισημαίνει:

«Διά την καθ' ημάς Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν αποτελεί διαχρονικόν ενδιαφέρον η ποιμαντική ευαισθησία και μέριμνα «υπέρ της οικουμένης, υπέρ της αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας» καθώς αυτή είναι, διά των υπογραφών και της γραφίδος των Θεοφόρων Πατέρων των Οικουμενικών και των Τοπικών Συνόδων, αλλά και διά της μακραίωνος πράξεως της Εκκλησίας, η τετιμημένη εις το διακονείν «εν παντί καιρώ και πάση ώρα» το της ακαινοτομήτου Αληθείας Μυστήριον».

Αναφερόμενος στον Όσιο Μάξιμο σημειώνει ότι, «η μετάβασις του αγίου τούτου ανδρός αποτελεί συνέχειαν των πολλών εγκόπων προσπαθειών της Μητρός Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως διά τον φωτισμόν και συνεπώς την κατά Χριστόν πρόοδον των εν Βορρά αδελφών ημών, σεβομένης, εν ταυτώ, τας γλωσσικάς, κοινωνικάς και άλλας πολιτισμικάς ιδιαιτερότητας αυτών. Η έκφρασις ευγνωμοσύνης προς το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, ο αμετάπτωτος σεβασμός και η υική αγάπη θα έδει όπως αποτελώσι τα διαχρονικά βιώματα των ευεργετηθέντων προς την Ευεργέτιδα Θεοτοκούπολιν Βασιλίδα. Εις την ιστορίαν του μοναχισμού και μάλιστα του εν Άθω, εξέχουσαν θέσιν κατέχει η άρρηκτος σύνδεσις μετά του Σεπτού Κέντρου της Ορθοδοξίας καθώς πολλάκις η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία επέλεξε διά τας αποστολικάς αυτής πρωτοβουλίας πρόσωπα εκ της πληθύος των μοναχών, διότι μοναχός εστιν αυταπάρνησις, εκουσία υποταγή εις το θείον

Θέλημα, ζην διά Χριστόν, ως ο Χριστός «γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε Σταυρού», και εν Χριστώ, βιώνων την υποποιόν ταπείνωσιν και την αδιάκριτον υπακοήν εις τον Προεστώτα ως μέσον και έκφρασιν της απολύτου και αληθινής ελευθερίας».

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρεται ιδιαιτέρως στους δεσμούς της Μητρός Εκκλησίας με τη Μοναστική Κοινότητα του Αγίου Όρους:

«Επικοινωνούντες, διά των ημετέρων Γραμμάτων, κομιζομένων υπό του εκπροσώπου ημών, Ιερωτάτου Μητροπολίτου Δράμας κ. Παύλου, πεφιλημένου εν Χριστώ αδελφού και συλλειτουργού, προς υμάς τους εν οσιότητι βίου και ευλογημένη ασκήσει διάγοντας, εκφράζομεν, ως ο κανονικός Αρχιεπίσκοπος και αυτής της Θεοτοκολέκτου προεκτάσεως της καθ'ημάς Πατριαρχικής Αυλής ήτοι του Αγιωνύμου Όρους Άθω, την πατρικήν αγωνίαν ημών διά την διάσωσιν και περαιτέρω καλλιέργειαν του γνησίου εκκλησιαστικού φρονήματος και μοναχικού ζήλου κατ'επίγνωσιν. Διότι μοναχισμός μακράν της Εκκλησίας δεν δύναται ίνα νοηθή.

Η υμετέρα Ιερά Μονή Βατοπαιδίου, εν τη πλουσία ιστορία αυτής, απετέλει υπόδειγμα αφοσιώσεως προς την τροφόν του παναγιορειτικού μοναχισμού Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν. Αύτη η αφοσίωσις των μακαρία τη λήξει γενομένων προπατόρων υμών είναι ασφαλώς και η οδηγήσασα τα βήματα του εκ των αιδίων Προκατόχων ημών Νεοφύτου Η' ως και του πρώην Αδριανουπόλεως Γρηγορίου, κατά σάρκα αδελφού του Αγίου ενδόξου Νεομάρτυρος Θεοδώρου του Βυζαντίου, και άλλων, όπως έλθωσι προς εφησυχασμόν και περισυλλογήν εις το καθ'υμάς πνευματικόν ενδιαίτημα. Συγχρόνως, όμως, αύτη η αφοσίωσις των προ υμών πατέρων είναι και η αιωνία παρακαταθήκη αυτών προς υμάς τους επιγενομένους διά την συνέχισιν της αυτής πορείας και διαφυλάξεως του αυτού φρονήματος. Ο αμετάθετος και απλανής προσανατολισμός εις τα άγια των αγίων της αμωμήτου ημών πίστεως, προς το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, Οσιώτατα τέκνα εν Κυρίω της ημών Μετριότητος, δεν αποτελεί μόνον υποχρέωσιν εξωτερικήν και απλήν τινα διοικητικήν σχέσιν και εξάρτησιν, αλλά είναι η πεμπτουσία συνόλου του πνευματικού υμών αγώνος και της αυθυποστάσεως υμών ως Αγιορειτών και δη Βατοπαιδινών μοναχών. Αύτη η αγία πατροπαράδοτος ιεροκανονική σχέσις, εκ πατρικών ημετέρων σπλάγχχνων τρεφομένη, θα έδει όπως αποτελή εγκαύχησιν εν Κυρίω διά πάντα Αγιορείτην μοναχόν και μάλιστα δι'υμάς τους έχοντας πνευματικήν προέλευσιν εκ του εφ'οσιότητι βίου διακριθέντος μακαριστού Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού και πολιιστού της αθωνίτιδος ερήμου του και, μετ'έμπονον προσευχήν, ακούσαντος εν οράματι φωνήν λέγουσαν: «Η Εκκλησία ευρίσκεται εις το Οικουμενικόν Πατριαρχείον Κωνσταντινουπόλεως». (Πνευματικά εμπειρίαί Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού-Ιερά Μονή Καρακάλλου, «Ορθόδοξος Κυψέλη» 2005 σελ. 200)

».